Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

14 ноември 2018 година*

„Преюдициално запитване — Сближаване на законодателствата — Повторна употреба на информацията от обществения сектор — Директива 2003/98/ЕО — Член 1, параграф 2, буква в), трето тире — Пруденциални изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници — Регламент (ЕС) № 575/2013 — Информация, която трябва да бъде оповестена от кредитните институции и инвестиционните посредници — Член 432, параграф 2 — Изключения от задължението за оповестяване — Търговска информация, която се смята за търговска тайна или поверителна информация — Приложимост — Кредитни институции, в които държавата има мажоритарен дял — Национална правна уредба, съгласно която определена търговска информация, притежавана от посочените институции, е общественодостъпна“

По дело C-215/17

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Vrhovno sodišče (Върховен съд, Словения) с акт от 11 април 2017 г., постъпил в Съда на 25 април 2017 г., в рамките на производство по дело

Nova Kreditna Banka Maribor d.d.

срещу

Republika Slovenija,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ от: T. von Danwitz (докладчик), председател на седми състав, изпълняващ функциите на председател на четвърти състав, K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Juhász и C. Vajda, съдии,

генерален адвокат: M. Bobek,

секретар: M. Aleksejev, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 юни 2018 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за Nova Kreditna Banka Maribor d.d., от D. Miklavčič и M. Menard, odvetnici,

– за Republika Slovenija, от M. Prelesnik, informacijska pooblaščenka,

* Език на производството: словенски.

– за словенското правителство, от T. Mihelič Žitko и V. Klemenc, в качеството на представители,

– за унгарското правителство, от Z. Fehér, в качеството на представител,

– за Европейската комисия, от G. Braun, K.-Ph. Wojcik и M. Žebre, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 5 септември 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 1, параграф 2, буква в) от Директива 2003/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 ноември 2003 година относно повторната употреба на информацията в обществения сектор (ОВ L 345, 2003 г., стр. 90; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 41, стр. 73), изменена с Директива 2013/37/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. (ОВ L 175, 2013 г., стр. 1) (наричана по-нататък „Директивата за ИОС“), както и на член 432, параграф 2 и на член 446 от Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 176, 2013 г., стр. 1).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Nova Kreditna Banka Maribor d.d. (наричана по-нататък „NKBM“) и Republika Slovenija (Република Словения) относно решението на Informacijski pooblaščenec (орган за защита на информацията, Словения), с което на NKBM се разпорежда да предостави информация на журналист.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директивата за ИОС

3 Съображения 5, 6, 9 и 10 от Директивата за ИОС гласят следното:

„(5) Една от главните цели за установяване на вътрешен пазар е създаването на условия, водещи към развитието на услугите на територията на цялата Общност. Информацията в обществения сектор представлява важна отправна точка за продуктите и услугите с цифрово съдържание, който предстои да се превърне в още по-голям източник на съдържание с развитието на съдържанието на безжичните услуги. Широкото презграничо географско покритие предстои също да бъде от основно значение в този контекст. По-широките възможности на повторното използване на информацията в [обществения] сектор следва inter alia да позволи на европейските фирми да използват неговия потенциал като същевременно допринесат за икономическия растеж и създаването на нови работни места.

(6) Съществуват значителни разлики в правилата и практиката в държавите членки по отношение на експлоатацията на информационните ресурси в обществения сектор, които представляват бариери пред разгръщането на целия икономически потенциал на това ключово средство за документация. Традиционната практика в [организациите от обществения] сектор при експлоатиране на информацията в [обществения] сектор се е развила по напълно различни начини. Този факт следва да се вземе предвид. Във връзка с това следва да се предприеме минимално хармонизиране на националните правила и практика при повторното използване на документи в обществения сектор в случаите, в които разликите между различните национални правилници и практика или липсата на яснота се превръщат в препятствие пред безпрепятственото развитие на вътрешния пазар и нормалното изграждане на информационното общество в Общността.

[…]

(9) […] Директивата доизгражда съществуващите режими за достъп в държавите членки и не променя националните правила за достъп до документация. Директивата не се прилага в случаите, в които граждани или предприятия в съответствие със съответния режим за достъп, имат правото да получат даден документ, само ако могат да докажат конкретен интерес. […]

(10) Определенията на „орган[изация] от обществения сектор“ и „[публичноправна организация]“ са взети от Директивите за обществените поръчки […]. [Публичните] предприятия не са обхванати от тези дефиниции“.

4 Член 1 от тази директива, който се отнася до нейните предмет и обхват, гласи следното:

„1. Настоящата директива установява минимален набор от правила, ръководещи повторното използване и практическите средства за улесняване на повторното използване на съществуващите документи, притежавани от органи[зации]те от обществения сектор в държавите членки.

2. Настоящата директива не се прилага по отношение на:

[…]

в) документи, които са изключени от достъп по силата на режимите за достъп в държавите членки, включително въз основа на:

– защита на националната сигурност (например държавна сигурност), отбраната или обществената безопасност,

– статистическа поверителност,

– търговска поверителност (например, търговски, професионални или дружествени тайни);

[…]

3. Настоящата директива надгражда и не засяга режимите на достъп в държавите членки.

[…]“.

5 Член 2 от посочената директива предвижда:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните дефиниции:

1) „орган[изация] от обществения сектор“ означава държавните, регионалните или местните власти и органи, [публичноправни организации] и асоциации, формирани от един или повече такива органи или [една] или повече такива [публичноправни организации];

2) „[публичноправна организация]“ означава [всяка] орган[изация], ко[я]то е:
   а) създаден[а] с конкретната цел да отговори на нуждите от общ интерес, […] ко[и]то няма[т] промишлен, нито търговски характер; и
   б) юридическо лице; и
   в) получава по-голямата част от финансирането си от държавата или от регионалните или от местните власти или от други [публичноправни организации]; или е субект, чието управление се контролира от такива органи[зации]; или има административен, управителен или надзорен съвет, повечето от половината от членовете на чийто състав са посочени от държавата, регионалните или местните власти или от други [публичноправни организации];

   […]

4) „повторно използване“ означава използването от страна на физически или юридически лица на документи, притежание на [организациите] в обществения сектор, за търговски или нетърговски цели, различни от първоначалната цел в рамките на обществената задача, за която документите са били създадени. Обменът на документи между органи[зациите] от обществения сектор само с цел преследването на техните обществени задачи не представлява повторно използване;

[…]“.

Регламент № 575/2013

6 Съгласно съображения 68 и 76 от Регламент № 575/2013:

„(68) Без да се засягат оповестяванията, изисквани изрично съгласно настоящия регламент, целта на изискванията за оповестяване следва да бъде на участниците на пазара да се предоставя вярна и пълна информация относно рисковия профил на отделните институции. Поради това от институциите следва да се изисква да оповестяват допълнителна информация, която не е изрично описана в настоящия регламент, ако такова оповестяване е необходимо за постигане на тази цел. Същевременно компетентните органи следва да обърнат необходимото внимание на случаи, в които подозират, че информацията представлява търговска тайна или за поверителна с цел да се избегне оповестяването ѝ.

[…]

(76) С оглед засилването на пазарната дисциплина и финансовата стабилност е необходимо да се въведат по-подробни изисквания за оповестяване на формата и естеството на регулаторния капитал и направените пруденциални корекции, за да се гарантира, че инвеститорите и вложителите са достатъчно добре информирани за платежоспособността на институциите“.

7 Съгласно член 1, първа алинея, буква д) от този регламент с последния се установяват единни правила относно общите пруденциални изисквания, които институциите, подлежащи на надзор съгласно Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, за изменение на Директива 2002/87/ЕО и за отмяна на директиви 2006/48/ЕО и 2006/49/ЕО (ОВ L 176, 2013 г., стр. 338), трябва да спазват по отношение на изискванията за публично оповестяване.

8 Съгласно член 4, параграф 1, точка 3 от посочения регламент „институция“ означава кредитна институция или инвестиционен посредник.

9 Член 431 се намира в осма част от същия регламент, озаглавена „Оповестяване на информация от институциите“, и параграфи 1 и 3 от него предвиждат:

„1. Институциите оповестяват информацията по дял II при спазване на разпоредбите по член 432.

[…]

3. Институциите приемат официални правила с цел спазване на предвидените в настоящата част изисквания за оповестяване и разполагат с правила за оценка на целесъобразността на извършваните от тях оповестявания, включително за проверка на оповестяваната информация и честотата на оповестяване. Институциите разполагат и с правила за оценка дали оповестената от тях информация е достатъчна, за да могат участниците на пазара да оценят рисковия им профил.

Когато с тези оповестявания на участниците на пазара не се предоставя достатъчно информация относно рисковия профил на институциите, те оповестяват публично необходимата допълнителна информация освен изискваната съгласно параграф 1. […]“.

10 Член 432, параграф 2, първа алинея от Регламент № 575/2013 гласи:

„Институциите могат да не оповестят също един или повече елементи от информацията за оповестяване по дялове II и III, ако тези елементи съдържат информация, която се смята за търговска тайна или поверителна информация съгласно втора и трета алинея, с изключение на случаите на оповестяване по член 437 и член 450“.

11 Съгласно член 433, първа алинея от този регламент институциите оповестяват информацията по осма част от него най-малко веднъж годишно.

12 Член 446 от посочения регламент предвижда:

„Институциите оповестяват подходите за оценката на капиталовите изисквания за операционен риск, на които отговаря кредитната институция; описание на методологията, изложена в член 312, параграф 2, при положение че институцията я ползва, включително обсъждане на съответните вътрешни и външни фактори, предвидени в подхода на институцията във връзка с измерването и в случай на частично използване, обхвата и покритието на отделните използвани методологии“.

Словенското право

13 Член 1a от Zakon o dostopu do informacij javnega značaja (Закон за достъп до обществена информация, наричан по-нататък „ZDIJZ“) гласи:

„(1) Този закон урежда и процедурата за предоставяне на всеки на свободен достъп до информация от обществено значение, притежавана от търговски дружества и други частноправни субекти, които се намират под доминиращото влияние, пряко или косвено, заедно или поотделно, на Република Словения, органите на местно самоуправление или други публичноправни субекти („предприятия, намиращи се под доминиращото влияние на публичноправни субекти“), и на право да използва повторно тази информация.

(2) Доминиращо влияние по смисъла на предходния параграф е налице, когато Република Словения, органите на местно самоуправление или други публичноправни субекти, поотделно или заедно:

– могат да упражняват доминиращо влияние въз основа на мажоритарен дял от записания капитал или имат право да упражняват контрол върху мнозинството или правомощието да назначават повече от половината от членовете на управителния или надзорния орган на търговско дружество, пряко или косвено чрез други търговски дружества или други частноправни субекти,

[…]

(3) Под доминиращо влияние по смисъла на параграф 1 от този член се намира и банка, която се ползва от мерките, предприети съгласно закона за мерките на Република Словения за засилване на стабилността на банките.

(4) Предприятията се считат за задължени субекти съгласно параграф 1 от този член за срок от пет години след преустановяването на доминиращото влияние над тях, когато става въпрос за информация от обществено значение от периода, през който са били под доминиращо влияние.

(5) Предприятие, намиращо се под доминиращото влияние на публичноправни субекти, е длъжно да предостави достъп до информация от обществено значение по смисъла на член 4a от този закон — информация от който и да било момент от периода, в който предприятието се е намирало под доминиращото влияние на публичноправен субект.

(6) В допълнение към целите, посочени в член 2, параграф 1, този закон има за цел повишаване на прозрачността и отговорно управление на публичните средства и финансите на предприятия, намиращи се под доминиращото влияние на публичноправни субекти“.

14 Член 4a, параграф 1 от този закон предвижда:

„В случай на предприятия, намиращи се под доминиращото влияние на публичноправни субекти, информация от обществено значение означава:

– информация за сключена сделка, свързана с придобиването, разпореждането с или управлението на материалните активи на предприятието или разходите на предприятието по поръчки за консумативи, строителство, агентски, консултантски или други услуги, както и за договори за финансиране или спонсорство и договори за авторски права или други правни сделки, с които се постига сходен резултат;

[…]“.

15 Член 6а от посочения закон гласи:

„(1) Независимо от разпоредбите на параграф 1 от предходния член, в случай че е поискана информация от обществено значение за предприятия, намиращи се под доминиращото влияние на публичноправни субекти, се предоставя достъп до основните данни за сключени сделки по смисъла на член 4а, параграф 1, първо тире от този закон, а именно:

– информация за вида на сделката,

– договорния партньор: в случай на юридическо лице — наименование или фирма, седалище, адрес на управление и сметка на юридическото лице; в случай на физическо лице — име и местоживеене,

– стойността на договора и размера на различните извършени плащания,

– датата на сключване на договора и продължителността на търговското правоотношение и

– някои сведения, съдържащи се в приложенията към такива договори.

[…]

(3) Независимо от разпоредбите на параграф 1 от този член, когато информацията от обществено значение не е достъпна в интернет в съответствие с член 10а, параграф 4 от този закон, лицето, което трябва да предостави достъп, може да откаже достъп до основните данни за сделка по смисъла на параграф 1 от този член, ако докаже, че оповестяването на информацията би навредило сериозно на конкурентната му позиция на пазара, освен ако данните не се отнасят до сделки, включващи предоставянето на услуги по финансиране или спонсорство, консултантски и авторски или други интелектуални услуги, или до други правни сделки, с които се постига сходен резултат.

[…]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

16 NKBM е словенска банка.

17 През 2014 г. журналист подава искане до NKBM да му бъде предоставена информация за договорите, които тя е сключила с консултантски дружества, адвокатски дружества и дружества, предоставящи услуги с интелектуален характер, в периода от 1 октомври 2012 г. до 17 април 2014 г., и по-конкретно за съдържащи се в тези договори и приложенията към тях данни, свързани с вида на сключените сделки, договорните партньори, стойността на договорите, размера на различните извършени за тези услуги плащания, датата на сключване на договорите и продължителността на търговското правоотношение.

18 През разглеждания в главното производство период NKBM е под доминиращото влияние на публичноправен субект по смисъла на член 1а, параграфи 2 и 3 от ZDIJZ, тъй като Република Словения пряко или косвено е притежавала мажоритарен дял от акциите ѝ и за NKBM е извършена значителна рекапитализация поради намесата на държавата. На 21 април 2016 г. NKBM се превръща в частно акционерно дружество. Съгласно посоченото от запитващата юрисдикция обаче съгласно член 1а, параграф 4 от ZDIJZ тя продължава да носи задължението да предостави поисканата информация.

19 След като NKBM отхвърля искането за достъп до разглежданите в главното производство данни, органът за защита на информацията задължава банката, на основание на ZDIJZ, да уважи това искане. NKBM подава жалба срещу това решение, която е отхвърлена от първоинстанционния съд.

20 NKBM подава ревизионна жалба пред Vrhovno sodišče (Върховен съд, Словения), като се позовава на нарушение както на Конституцията на Словения, така и на правото на Съюза. В това отношение NKBM уточнява, че разглежданата в главното производство информация включва данни, които са търговска тайна. Vrhovno sodišče (Върховен съд) отправя искане за преценка на конституционността на разглежданите в случая разпоредби на ZDIJZ до Ustavno sodišče (Конституционен съд, Словения), който постановява, че те са съвместими с Конституцията на Словения.

21 Запитващата юрисдикция посочва, че съгласно разпоредбите на ZDIJZ лицата, намиращи се под влиянието на публичноправен субект, са длъжни да предоставят достъп до разглежданата в главното производство информация дори когато общественият интерес от оповестяването ѝ не е по-висш от интереса на тези лица от ограничаване на достъпа до посочената информация. Тя иска да установи по-специално дали член 1, параграф 2, буква в), трето тире от Директивата за ИОС, както и член 432, параграф 2 от Регламент № 575/2013 допускат такова право на достъп до посочената информация.

22 В този контекст запитващата юрисдикция се позовава и на член 16 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), както и на основните свободи, прогласени в членове 49 ДФЕС, 56 ДФЕС и 63 ДФЕС. В това отношение, макар запитващата юрисдикция да изразява съмнения относно трансграничния характер на спора в главното производство, тя все пак иска да се изясни въпросът за приложимостта на посочените основни свободи, от една страна, с оглед на твърдението на NKBM, че има дъщерно дружество в Австрия, което след възникването на спора е придобито от установено в друга държава членка дружество, и от друга страна, с оглед на факта, че предоставяният със ZDIJZ достъп до данните на банки, намиращи се под доминиращото влияние на публичноправен субект, би могъл да възпре някои доставчици на услуги от други държави членки да предоставят услуги на банка като NKBM, както и да възпре потенциалните инвеститори от други държави членки да придобиват дялове в такава банка.

23 При тези обстоятелства Vrhovno sodišče (Върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 1, параграф 2, буква в), трето тире от Директива[та за ИОС], с оглед на подхода за минимална хармонизация, да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба може да създаде възможност за неограничен (безусловен) достъп до цялата информация, съдържаща се в договори за авторски права и консултантски договори, дори когато те са определени като търговска тайна, и тази правна уредба да предвижда това само по отношение на субекти, намиращи се под доминиращото влияние на държавата, но не и за другите задължени субекти, и дали върху тълкуването оказва влияние и Регламент [№ 575/2013] по-специално в смисъл, че достъпът до обществена информация съгласно Директива[та за ИОС] не може да бъде по-широк от предоставяния съгласно единните правила за оповестяване на данни, предвидени в посочения регламент?

2) Трябва ли Регламент [№ 575/2013], и по-точно член 446 и член 432, параграф 2 в осма част от този регламент да се тълкуват в смисъл, че тези правила не допускат правна уредба на държава членка, която задължава банка, намирала се или намираща се под доминиращото влияние на публичноправен субект, да оповестява информация за сключени договори за извършване на консултантски, адвокатски, авторски и други интелектуални услуги, и по-точно информация за вида сключена сделка, договорния партньор (за юридическите

лица — наименование или фирма, седалище и адрес на управление), стойността на договора, размера на отделните плащания за горепосочените услуги, датата на сключване на договора, продължителността на търговското правоотношение и сходни данни, съдържащи се в приложенията към договорите — цялата информация от периода на доминиращо влияние — без да предвижда каквото и да е изключение от това задължение и без възможност за сравнително претегляне на обществения интерес от получаване на достъп до данните и интереса на банката от запазване на търговската тайна, ако не става въпрос за случай, съдържащ трансграничен елемент?“.

По преюдициалните въпроси

24 С въпросите си, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали член 1, параграф 2, буква в), трето тире от Директивата за ИОС и член 432, параграф 2 от Регламент № 575/2013 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която задължава банка, намирала се под доминиращото влияние на публичноправен субект, да оповестява информация за договорите за извършване на консултантски, адвокатски, авторски и други интелектуални услуги, сключени от нея през периода, в който е била под доминиращо влияние, без да се допуска никакво изключение с оглед на запазване на търговската тайна на тази банка.

25 За да се отговори на тези въпроси, следва да се провери дали искане за достъп до информация като отправеното до NKBM на основание на ZDIJZ попада в приложното поле на Директивата за ИОС и на Регламент № 575/2013.

По приложимостта на Директивата за ИОС

26 Що се отнася до приложното поле ratione personae на Директивата за ИОС, от член 1, параграф 1 от нея следва, че тя установява минимален набор от правила, ръководещи повторното използване и практическите средства за улесняване на повторното използване на съществуващите документи, притежавани от „органи[зациите] от обществения сектор в държавите членки“. Следователно тази директива се прилага за „органи[зациите] от обществения сектор в държавите членки“. Съгласно член 2, точка 1 от посочената директива в обхвата на това понятие попадат държавните, регионалните или местните власти и органи, публичноправните организации и асоциациите, формирани от един или повече такива органи или една или повече такива публичноправни организации.

27 Освен това съгласно член 2, точка 2, букви а)—в) от посочената директива „[публичноправна организация]“ е всяка организация, която, първо, е създадена с конкретната цел да отговори на нуждите от общ интерес, които нямат промишлен, нито търговски характер, второ, е юридическо лице и, трето, или получава по-голямата част от финансирането си от държавата, регионалните и местните власти или от други публичноправни организации, или е субект, чието управление се контролира от такива организации, или има административен, управителен или надзорен съвет, повечето от половината от членовете на чийто състав са посочени от държавата, регионалните и местните власти или от други публичноправни организации.

28 Както отбелязва генералният адвокат в точка 32 от заключението си, предвидените в тази разпоредба условия са кумулативни, поради което дадена организация не може да бъде определена като публичноправна организация по смисъла на посочената разпоредба, ако едно от тези условия не е изпълнено. Освен това в съображение 10 от Директивата за ИОС се уточнява, че понятието „[публичноправна организация]“ е заимствано от директивите за обществените поръчки и не включва публичните предприятия. Следователно не е достатъчно дадено предприятие да е създадено от държавата или от друга публичноправна организация

или дейността му да бъде финансирана със средства от тяхната дейност, за да бъде самото то разглеждано като „публичноправна организация“. Всъщност е необходимо също така то да е било създадено с конкретната цел да отговори на нуждите от общ интерес, които нямат промишлен, нито търговски характер (вж. по аналогия, що се отнася до директивите за обществените поръчки, решение от 5 октомври 2017 г., LitSpecMet, C-567/15, EU:C:2017:736, т. 34 и 36 и цитираната съдебна практика).

29 В случая от данните в акта за преюдициално запитване видимо личи, че NKBM е търговска банка, която предоставя банкови услуги, по-специално на словенския банков пазар, в конкуренция с други банки, осъществяващи дейност на същия пазар. Освен това съгласно същите данни NKBM изглежда се е намирала под доминиращото влияние на публичноправен субект само временно, а именно през периода, започнал от момента на рекапитализацията ѝ от словенската държава до преобразуването ѝ в частно акционерно дружество. На последно място, в преписката, с която разполага Съдът, няма данни, позволяващи да се приеме, че NKBM е създадена с конкретната цел да отговори на нужди от общ интерес, които нямат промишлен, нито търговски характер.

30 При това положение NKBM видимо не отговаря на първото условие, посочено в точка 27 от настоящото решение, а оттам и не попада в приложното поле ratione personae на Директивата за ИОС, което обаче следва да се провери от запитващата юрисдикция.

31 Що се отнася до въпроса дали искане за достъп до информация като разглежданото в главното производство попада в приложното поле ratione materiae на тази директива, видно от член 1, параграф 1 от нея, както бе отбелязано в точка 26 от настоящото решение, посочената директива се отнася до повторното използване на документи, притежавани от организациите от обществения сектор в държавите членки. Съгласно член 2, точка 4 от същата директива понятието „повторно използване“ следва да се разбира в смисъл, че обхваща използването на такива документи от физически или юридически лица, за търговски или нетърговски цели, различни от първоначалната цел в рамките на обществената задача, за която документите са били създадени.

32 За сметка на това е важно да се отбележи, че Директивата за ИОС не предвижда никакво задължение относно достъпа до документи. Всъщност съгласно член 1, параграф 3 във връзка със съображение 9 от нея тази директива доизгражда режимите на достъп в държавите членки и не променя националните правила за достъп до документи. Освен това член 1, параграф 2, буква в) от посочената директива предвижда, че тя не се прилага за документи, които са изключени от достъп по силата на режимите за достъп в държавите членки. Следователно Директивата за ИОС не предвижда право на достъп до информация от обществения сектор, а се основава на предпоставката, че такова право е налице съгласно действащите в държавите членки законодателства, поради което правилата и процедурите за предоставяне на достъп до тази информация не попадат в нейното приложно поле.

33 Поради това искане за достъп до информация като разглежданата в главното производство не попада в приложното поле ratione materiae на Директивата за ИОС. Следователно тази директива е ирелевантна за разглежданото в главното производство искане.

По приложимостта на Регламент № 575/2013

34 Разглежданите в главното производство разпоредби на ZDIJZ предвиждат индивидуално право за достъп до информацията от обществено значение, притежавана по-специално от предприятията, намиращи се под доминиращото влияние на публичноправни субекти, с оглед на посочената в член 1a, параграф 6 от ZDIJZ цел за повишаване на прозрачността и отговорно управление на публичните средства и финансите на тези предприятия. Що се отнася до

информацията за сделки, които имат за предмет услуги по финансиране или спонсорство, консултантски и авторски услуги, или за други правни сделки, с които се постига сходен резултат, съгласно член 6а, параграф 3 от ZDIJZ посочените предприятия дори са длъжни да предоставят достъп без изключения.

35 По въпроса дали Регламент № 575/2013, по-специално член 432, параграф 2 от него, може да бъде основание за отказ да се уважи искане за достъп до информация като разглежданото в главното производство, следва да се отбележи, че разпоредбите в осма част от този регламент, в която се намира член 432, параграф 2, не предвиждат индивидуално право на достъп до информация, а задължение за оповестяване на информацията по дял II от посочената осма част, независимо от каквото и да било искане в този смисъл.

36 Всъщност, както следва от член 431, параграф 1 и от член 433, първа алинея от Регламент № 575/2013, кредитните институции и инвестиционните посредници са длъжни да оповестяват тази информация най-малко веднъж годишно не въз основа на направено искане, а по собствена инициатива. Освен това в самия регламент се определя информацията, която трябва да бъде оповестявана по силата на това задължение, и по принцип съгласно член 431, параграфи 1 и 3, както и член 432 от Регламента тя включва цялата информация, посочени в осма част, дял II от него.

37 Следва да се добави, както генералният адвокат отбелязва по същество в точка 53 от заключението си, че режимът на оповестяване, установен в Регламент № 575/2013, преследва различна цел спрямо режима на правото на достъп до информация, предвиден в ZDIJZ.

38 Всъщност съгласно съображения 68 и 76 от този регламент той има за цел да се засили пазарната дисциплина и финансовата стабилност, като на участниците на пазара се предоставя вярна и пълна информация относно рисковия профил на конкретните кредитни институции и инвестиционни посредници. За сметка на това, както бе посочено в точка 34 от настоящото решение, целта на режима на правото на достъп до информация, установен в ZDIJZ, е повишаване на прозрачността и отговорно управление на публичните средства и финансите на предприятията, намиращи се под доминиращото влияние на публичноправните субекти.

39 Ето защо искане за достъп до информация като разглежданото в главното производство не попада в приложното поле на Регламент № 575/2013, поради което член 432, параграф 2 от него не може да бъде основание за отказ да се уважи такова искане. Следователно този регламент е ирелевантен за разглежданото в главното производство искане.

По приложимостта на член 16 от Хартата и на основните свободи

40 С оглед на изводите, направени в точки 33 и 39 от настоящото решение, следва да се отбележи, че не може да се приеме, че разглежданите в главното производство разпоредби на ZDIJZ попадат в приложното поле на Директивата за ИОС или Регламент № 575/2013.

41 Освен това съгласно посоченото от запитващата юрисдикция всички обстоятелства по спора в главното производство са свързани само с една държава членка, а в това положение не се прилагат основните свободи, гарантирани с Договора за функциониране на ЕС (вж. в този смисъл решения от 15 ноември 2016 г., Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, т. 47 и цитираната съдебна практика и от 20 септември 2018 г., Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, т. 18).

42 Този извод не се обезсилва от обстоятелствата, посочени в акта за преюдициално запитване, че NKBM има дъщерно дружество в Австрия, което е било придобито от установено в друга държава членка дружество. Всъщност от този акт не следва, че естеството и обхватът на

информацията, предмет на разглежданото в главното производство искане за достъп до информация, по какъвто и да било начин са свързани с австрийското дъщерно дружество на NKBM или придобилото тази банка дружество. Освен това, както подчертава запитващата юрисдикция, това придобиване на NKBM е осъществено едва след възникването на спора в главното производство.

43 Във връзка с евентуалното възпиращо действие на предоставяния съгласно ZDIJZ достъп до данни на банки, намиращи се под доминиращото влияние на публичноправен субект, по отношение на доставчиците на услуги или инвеститорите от други държави членки е достатъчно да се отбележи, че в акта за преюдициално запитване действително са изразени съмнения, че това национално законодателство може да породи такова действие по отношение на „някои“ от тези доставчици на услуги и потенциални инвеститори, но в него няма конкретни данни, позволяващи да се заключи, че една от тези хипотези може да възникне в спора в главното производство.

44 Съгласно практиката на Съда обаче актът за преюдициално запитване трябва да отразява конкретните обстоятелства — тоест не хипотетични, а сигурни обстоятелства, като оплаквания или жалби, които са подадени от намиращи се в други държави членки оператори или засягат граждани на тези държави — позволяващи да се установи със сигурност наличието на интерес от страна на гражданите на други държави членки да упражнят тези основни свободи в разглежданото в главното производство положение (вж. в този смисъл решения от 15 ноември 2016 г., Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, т. 54 и 55 и от 20 септември 2018 г., Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, т. 28 и 29).

45 Следователно не би могло да се приеме, че разглежданите в главното производство разпоредби на ZDIJZ прилагат правото на Съюза по смисъла на член 51, параграф 1 от Хартата, поради което член 16 от нея не е приложим в спор като този по главното производство.

46 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че член 1, параграф 2, буква в), трето тире от Директивата за ИОС и член 432, параграф 2 от Регламент № 575/2013 трябва да се тълкуват в смисъл, че не се прилагат за национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която задължава банка, намирала се под доминиращото влияние на публичноправен субект, да оповестява информация за договорите за извършване на консултантски, адвокатски, авторски и други интелектуални услуги, сключени от нея през периода, в който е била под доминиращо влияние, без да се допуска никакво изключение с оглед на запазване на търговската тайна на тази банка, и поради това тези разпоредби не са пречка за такава национална правна уредба.

По съдебните разноски

47 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 1, параграф 2, буква в), трето тире от Директива 2003/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 ноември 2003 година относно повторната употреба на информацията в обществения сектор и член 432, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на

Регламент (ЕС) № 648/2012 трябва да се тълкуват в смисъл, че не се прилагат за национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която задължава банка, намирала се под доминиращото влияние на публичноправен субект, да оповестява информация за договорите за извършване на консултантски, адвокатски, авторски и други интелектуални услуги, сключени от нея през периода, в който е била под доминиращо влияние, без да се допуска никакво изключение с оглед на запазване на търговската тайна на тази банка, и поради това тези разпоредби не са пречка за такава национална правна уредба.

Подписи